

— Тичай, Пенчо, ела да надуваш овена, че не знамъ за какво ме викатъ въ зимника! — провикна се иззадъ коша чичото на младоженеца, изтри окървавения ножъ отъ навушката си, пхна го въ пояса, пипна юнашки закляния овенъ, вдигни го и бързо го закачи на една кука, увиснала подъ стрѣхата на коша.

— Тичай, братко, какво си мислѣше, а какво излѣзе! — подмигна лукаво слугата.

— Ама па свадбаръ съмъ и азъ! Още не влѣзълъ — ти-

чай Пенчо тукъ, бѣгай Пенчо тамъ, дрѣжъ Пенчо това, хвани Пенчо онова, — усмихна се горчиво Пенчо.

— Защо се чудишъ? Не знаешъ ли, че когато викатъ магарето на сватба, или дърва нѣма, или вода има да се носи. А когато викатъ сиромаша, то значи, че на слугата вече душата е излѣзла и пакъ не е могълъ да сколаса, — подмигна отново слугата.

— Да бѣхъ знаялъ, че е така, да се бѣхъ поне наялъ вкжши. А то както ни посрѣщатъ, личи си, че цѣлъ день нѣма да мирясаме отъ работа.

— Нищо, братко, слугитѣ правятъ сватба на другия день, така си е редно. Ще видишъ каква ще я наредимъ съ тебе после, само трай сега! — усмихна се слугата.

— Хей! Водата въ котела изврѣ, а гжскитѣ и кокошки още лежатъ неоскубани! — викна сърдито свекърътъ откъмъ готвачницата.

— Тичай най-напредъ при свекървата, защото е много зла, — рече слугата. — Свекърътъ сжщо вика, но скоро му минава, после ще идешъ при него.

— Бѣгай, Пенчо, яденето въ котела прегорѣ! — провикна се отъ кжши срѣдниятъ деверъ.